

CATALVNYA SOCIAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: BAIX ST. PERE, 1, 3 I 5, BARCELONA APARTAT 273
TELEF. 1114

Organització social

*La concepció revolucionaria (socialista i sindicalista)
declara el mon nativament desorganitzat.*

*La concepció cristiana declara el mon nativament
organitzat, perquè damunt de la humanitat hi veu a
Deu, Pare i Senyor dels homes, la Llei del Qual es
certament garantia de bona organització, i negar-ho
seria negar la Providencia Divina.*

*Quan l'home manca a la Llei de Deu desorganitza
el mon. La Llei de Deu es la llei orgànica de la
societat humana.*

*Per això, mentres que els revolucionaris (socialistes o
sindicalistes) volen organitzar el mon a base d'una
insoportable tirania fundada en la força material, el
cristià, per a reorganitzar el mon perturbat pels
pecats i vicis, sols demana que cadascú compleixi
la Llei de Deu a estricta consciencia.*

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

El sobtat retorn del ministre de la Guerra, d'Àfrica a la Península, va obeir a una campanya de *La Correspondencia Militar*, violentíssima contra el senyor Cierva en la seva actuació enfront del Ministeri.

I com si això no hagués sigut ja molt, donada la força que en l'opinió militar s'atribueix al susdit diari, es parlà també de l'entrega d'un missatge per determinats elements al Palau Reial, complicant-se així la cosa. La qual va arribar a extrems que semblaven no tenir solució favorable dins el regim polític normal, amb la dimissió del general Weyler del seu càrrec de cap de l'Estat Major Central, dimissió admesa pel ministre de la Guerra i seguida d'una manifestació de simpatia per part dels militars, en la qual s'hi ajuntaren elements de tanta significació com el propi Infant D. Ferrán.

El Govern, però, no semblava preocupar-se massa d'aquests fets. El ministre de la Guerra estava atent a lo que passava a l'Àfrica; el cap del Gabinet sortia de Madrid per a descansar, i el ministre de Finances es trobava a Barcelona. La tranquil·litat era absoluta, al menys en aparença.

I vingué el moment en que el Govern es reuní. I es va acordar solidaritzar-se, unànimement, amb el ministre de la Guerra; i vingueren converses entre aquest i les Juntes de defensa militars; i el capità general de València fou nomenat cap de l'Estat Major,, i el conflicte sembla que quedà resolt sense que'l Govern en patís en la seva autoritat i sense que es quebrantés en el més mínim el prestigi del Poder públic.

Mentrestant, l'opinió pública no pot deixar de veure astorada la diferència que va d'aquell exèrcit victoriós que en condicions tant dures està lluitant en l'aspra terra africana amb aquesta actuació d'uns elements d'aquí, actuació que ben poc té que veure amb el patriotisme que tant sovint es parla en certs medis!

Les darreres operacions al Marroc han constituït un èxit pel Govern; les eleccions municipals han sigut convocades pel 5 de Febrer; l'aranzel està en vies d'estudi en Consell de Ministres; el tractat comercial amb França sembla que serà novament un fet, i el Pressupost per a 1922-23 s'està estudiant a fons pel Ministeri.

ESPANYA ENFORA

Es indubtable que l'aconteixement polític de més relleu de la darrera setmana el constitueix la Conferència de Cannes. En aquell lloc agradós, de bon clima, els nervis sembla que han deixat una mica als diplomàtics i es parla ja de plans d'al·liança i d'amistat entre França i Anglaterra, i fins algú diari francès perfila ja amb tot detall el futur conveni, donant-se així com a satisfet davant els nous i possibles atacs dels Estats del Centre.

Es realment trist que hagi ja arribat a constituir un estat gairebé crònic aquesta dèria persecutòria de que sembla atacada la premsa política francesa. De totes maneres, lo cert i fins ara evident és que de l'entrevista de Cannes en sortirà enfortida l'amistat anglo-francesa (que perillava, i molt, de no durar), dones, potser s'arribarà a un acord en matèries tant difícils i que tant divideixen a les susdites potències, com el plaç per a les indemnitzacions degudes per Alemanya i la distribució entre dites potències de les quantitats a percebre.

I ja es parla novament d'una nova Conferència a Gènova. Encara un altra conferència, diu *Le Journal*!, responent al crit de molts.

I la qüestió d'Irlanda, com queda? El *Dail Eirzeann* ha adoptat, per set vots de majoria, el pacte de Londres. Amb tot, en De Valera ha afirmat que ell seguirà lluitant per l'absoluta independència, el mateix que fins ara. En què quedarà això? Tot queda fosc, per ara. L'única cosa que es veu clara, mentrestant, és el triomf d'aquest formidable estadista que's diu Lloyd George, que, o ha fet triomfar el pacte a Irlanda, o ha dividit en dos sectors quasi iguals als irlandesos.

Itàlia s'alegra de la nova al·liança franco anglesa, i sembla que vol entrar-hi. I les relacions de totes les potències amb la república dels Soviets es van suavitzant i fins es parla de reconeixements del Govern per part d'Anglaterra. De manera que ja no's limitem a tractats de comerç. I fins es diu que Lenin serà invitat a la propera Conferència de Gènova, pel Març. Al cap i a la fi, potser les potències europees s'aniran convencent de que per aixecar altra volta l'equilibri europeu no's poden deixar de banda pobles d'enorme densitat i de producció enorme.

ACCIO POPULAR

Baix de Sant Pere, 1, 3 i 5

Converses de CULTURA CIUTADANA

Primera Sèrie

- 15 GENER. L'obra social de la Caixa de Pensions, per En Francesc Moragas, Director de la «C. de P.» i membre del Consell Tècnic de l'ACCIO POPULAR.
- 29 GENER. La Justicia como función social, per En Jordi López de Sagredo, advocat.
- 2 FEBRER. El Dant com a ciutadà del món, per En Manuel de Montoliu, de l'«Institut d'Estudis Catalans».
- 12 FEBRER. El Parque de Montjuich y la futura Exposición de Barcelona, per l'Excm. Sr. En Marià Rubió, Cap de l'«Assessoria Tècnica de l'Exposició».
- 19 FEBRER. L'obra de la Protecció a la infància, per l'Excm. Sr. En Francesc Bartina, Senador per Barcelona.
- 26 FEBRER. Notes barcelonines, per En Francesc Puig i Alfonso, ex-regidor de la Ciutat.

Totes les Conferències començaràn, els dies senyalats, a les 6 de la tarda.

Ciutat ~ 1922.

Posició general de la qüestió del joc

El joc i sos malastres s'han actualitzat intensament a la Premsa d'un temps ençà, a Catalunya i per tota Espanya, i en van plens els diaris de Madrid. Tothom crida per a que cessi la present llibertat escandalosa. Es hora de dir que, per desgràcia, la major part dels qui s'exclamen contra aquest vici maleit, no tenen res que veure amb la finalitat espiritual que inspira als que el combatem des de nostra Revista i a n'alguns nuclis selectes que ens fan bona companyia, al voltant del mestratge de Tarragona, i que lluiten a Lleida, a Igualada, a Terrassa, a Sabadell i en algún altre punt de nostra terra. Al revés, moltes de les veus aquelles, que tal volta a un observador superficial d'anduvi li semblarien que fan chor a la nostra, en realitat ens presten un flaquíssim servei.

Els qui diuen mal del joc sense veritable voluntat de resoldre aquest problema social tant terrible, es divideixen en dos grups. En un d'ells hom hi trova certs periodistes professionals que opinen que el joc és una calamitat i una infàmia, que declaren que el cobrar del joc és una vergonya, que cal fer un judici sumaríssim amb els diaris i els reporters abonats a la «sopa»... però que transiïgen amb que en cobri la colectivitat dels periodistes. Es a dir: el joc és un mal. Si en participen individus es fan solidaris d'aquest mal, i cal combatre a la vegada el mal i sos beneficiaris. Però si és una associació la qui en participa, llavors ja no cal combatre res, segons la lògica i la moral dels qui escriuen declaracions com aquesta: «*Si los repartos subrepticios que de los fondos del juego se hacen a ciertos periódicos y a ciertos periodistas, se destinasen íntegros a un Montepío de periodistas, yo hago solemne promesa de no volver a ocuparme de este asunto del juego, de su recaudación y de su reparto.*» (D'un diari barceloní, data 28 Nov. 1921.) Si el joc arruïna famílies, que s'arruïnin; si perd individus, que es perdin, per tal que els diners vagin a la caixa corporativa dels periodistes!

L'altre grup és més important i de més compte. Son els periòdics de *derechas*. Dic de *derechas*, perquè en altre lloc i ocasió jo deia que no és la mateixa cosa un *hombre de derechas* que un home de drete: hi han *hombres de derechas* que es desafien, cap home de drete es desafia. I moltes altres diferències. Aquells periòdics son tinguts per molts

com la flor de l'ordre i de l'aristocràcia i de la bona societat espanyola. Tots ells descriuen ara amb ratlles tràgiques els estralls del joc i s'indignen i clamen al cel contra la seva llicència i tolerància. Les narracions son interesantíssimes, i més que no pas ells serem nosaltres qui en treurà profit. Declaren ells que avui, rics, menestrals, obrers, tothom juga, i moltíssimes llars son tirades a la misèria. Els caixers i empleats hi deixen els cabals propis i els de llurs amos. A Madrid, cobradors dels Bancs porten a la casa de joc, a tota hora oberta, els productes de ses cobrances en lloc de dur-los a casa dels seus principals. Abunden els suïcidis, i una ufana de prostitució creix al voltant d'aquest infern. Però una situació tant sinistra, en el retrat de la qual ells mateixos no hi planyen pas la negror, no els mou a exigir la interdicció radical i absoluta. *El Debate*, *A B C* i *La Acción*, els orgues madrilenys als quals em refereixo, demanen la reglamentació. L'*A B C* la reclama calurosament: diu que «el único medio de reprimir eficazmente el juego es reducirlo a proporciones de mal menor», *La Acción*, ho sotscriu (1), i *El Debate* diu que «la tesis reglamentista es aceptable» (27, 12, 21).

Es acceptable per a aquestos senyors, no per a nosaltres. Com ells opinava el qui era Ministre de Governació, senyor Bergamín, pel Maig de 1920, just a la mateixa època en que s'organitzava el Comitè titulat d'Obra Benèfica i Social, a Barcelona, el qual representa un intent de reglamentació del joc a nostra ciutat, reglamentació que es *a priori* i *a posteriori* inacceptable i perniciosa, perquè el joc es un delictes, i els delictes no es reglamenten, es persegueixen. Es una immoralitat, i les immoralitats no es regoneixen, es condemnen.

La paraula aquesta: *reglamentació*, es perillosa perquè es equivoca. Realment, a les orelles de molts sona en sentit de correcció, constricció i reducció. Però si s'analitza la demanda dels que la volen, es veurà que la tal regulació es equivalent a assimilar el joc a una indústria qualsevol, que pot lliurement funcionar pagant contribució i subjectant-se a determinades lleis i reglaments, que totes les indústries tenen de soportar i que en definitiva no impideixen pas el seu desenrotllament. En el cas de la indústria del joc, el poder públic intervé més, fiscalitza més i participa en els beneficis, tal com ja fa en les

(1) Textes reproduïts del *Día Gráfico*, del dia 3 del actual.

societats anònimes, de manera que pensar que per aquest camí el poder públic extingirà el joc val tant com pensar que la nova Llei d'Ordenació Bancària es per a extingir la vida i les funcions dels bancs.

Aquesta teoria de la reglamentació representa una claudicació, una incoherència i una manca de seriositat estupendes. Perquè si el joc, com diu el mateix *Debate* en lletres grosses al número citat, es una *lepra*, recordi el diari que la *lepra* no es reglamenta; jo ja firmo que es dongui al jugador tracte de *leprós*, i se l'exili de tot contacte amb la vida civil.

Evidentment es poden distingir graus en aquesta reglamentació, que en sa essència original es produeix primer com un pacte amorfe entre les autoritats i els jugadors; consent aquella el joc a canvi de certs favors. Es la esfera inconfessable del soborn de funcionaris, de les toleràncies directament cobrades, de la corrupció d'empleats, dels intermediaris xucladors.

Segon grau: en el pacte es dibuixa una certa tendència d'*interès públic*, per a millor apoiar l'arcaboteria. Es la esfera inconfessable encara dels fons secrets dels governs civils, subvencions a periodistes a preteixte de publicitats i de campanyes favorables als designis de la política vigent, extraccions per a fins electorals, recerques policiaques, confidències... es la esfera misteriosa on florí a Barcelona el *chantage* horrible de les bombes i petarts anteriors a la època sindicalista.

Tercer grau: el pacte accentúa una inclinació a la publicitat a base de subvenir decididament necessitats de *beneficència*. Es la etapa inaugurada a Barcelona pels governadors que, començaren a regoneixer la existència d'uns fons del joc, i a sentir escrúpuls d'aprofitar-los personalment o de qu'els aprofités ningú en particular, i els destinaren a fundacions benèfiques. Sembla que aquesta forma es la general de les grans ciutats d'Espanya. A Madrid es creà amb aquestos diners el famós Assil de *«las Lavanderas»*.

Quart grau: el pacte adquireix, per fi, forma explícita i solemne, i es el cas del Comitè anomenat d'Obra Benèfica i Social de Barcelona, creat després de moltes vicissituds i que respon ja al principi dit de reglamentació, en quan en la forma anterior els cabals, sa recaptació i destinació queden al arbitri personal dels governadors, i ara no, perquè es el Comitè d'autoritats i personatges (o una junta equivalent, en altres poblacions), qui ho administra. Les persones que a mitjans de 1920, amb intenció que elles creuen bona però que nosaltres en cap manera podem disculpar,

van organitzar el regim pactat i públic, es creien que aixís evitarien els mals dels sistemes anteriors: que els diners del joc anessin a destins inconfessables, que es corrompessin funcionaris, i que es subvencionessin viuidors. Volien comptes clars, amb una matèria tèrbola, i destinar íntegre, el producte a beneficència, d'una cosa que la seva essència mateixa es el malefici.

Il·lusió vana! Ni han impedit la corrupció ni els fons secrets ni el repartiment a viuidors, ni poden pas donar comptes clars i públics. Perquè és un balanç aquest, del qual s'en saben *part* de les sortides, però s'ignora tot respecte a les entrades. Demés, els mals socials que el joc arrossega, han adquirit una expansió formidable. A Barcelona, que és la ciutat, avui per avui, on el joc està més reglamentat, d'Espanya, es juga més que en cap altre ciutat, segons la pròpia confessió d'uns jugadors, que en un article anterior copiavem. Les ruïnes, malversacions, bancarrotes, disbauxes i misèries son molt més grosses avui, amb el joc permès, que abans amb el joc mig amagat. I es comprèn, perquè el joc és corrupció, i com més aire té, més corromp.

Però hi ha un quint grau, i és el que reclama com a *desideratum* la part d'opinió, anomenada de *derechas*, que pledeja la reglamentació del joc, per mitjà d'una Llei, d'un R. D. o R. O., que d'una manera resolta i definitiva fixi la regla, els límits i les condicions dintre de les quals es podrà jugar, estableixi una tributació i dicti l'aplicació que vulgui donar a ço que es recapti. En altres paraules, aquesta *solució* és la de donar al joc caràcter oficial i legal, de recurs del fisc. Es el cas de Monaco, d'alguna República de l'Amèrica espanyola, com p. e. l'Ecuador, on el joc sosté l'*ensenyança pública*! era el cas, afortunadament ja històric, de Puerto Rico, que coneixem per les recents conferències del Dr. Coll i Cuchí; anava a ésser el cas de Suïssa si el poble helvètic no hagués ensorrat en plebiscit el pacte que el Govern Federal proposava.

Aquesta reglamentació és funesta per molts conceptes: traboca la base moral de l'Estat, perquè dicta condicions per a practicar l'incondicionable: la immoralitat; converteix l'Estat en agent propagandista i interessat del vici, i fa palesa la impotència de l'Estat per a reprimir un mal, que justament és mal específic de rics. I aquesta impotència, que és a la vegada una capitulació davant del poder dels rics, es de fatals conseqüències en molts ordes: una d'elles es des-acreditar el poder públic davant dels pobres,

car l'Estat apareix impotent per a fer cumplir als rics la moral i la llei, i, al contrari, devé públic cobertor i beneficiari de les llurs immoralitats i disbauxes.

R. RUCABADO.

(Seguirà.)

Els espectacles

Cada dia la gent de gust s'allunya més dels teatres. Si les coses segueixen així les ficcions teatrals seran únicament per la pleb. I el dir pleb no volem pas dir el poble baix i groller, sinó que en aquest mot incloem tots els que no tenen espiritualitat. El nostre públic està tan avesat a les menges picants, que aplaudeix les obres declaradament immorals. Als nostres escenaris hi predomina una pornografia refinada que és la més perillosa. Si els actors porten vestits llampants i el decorat és bonic i la música és d'aquella que de seguida la senti remugar dintre vostre, l'èxit de l'obra es assegurat. El cas es saber fer ben fetes les coses, diu la gent. Es dir que una obra pornogràfica, si és ben presentada, és tolerable. No sabem quina moral és aquesta que tolera les obscenitats quan son dites per un actor abillat elegantment. Fins en el pecat hi busquen la elegància.

En un teatre de la nostra ciutat s'hi representa una obra lírica immoral i grollera i, no obstant, la gent i acut i les mares hi porten les seves filles. A què es deguda aquesta despreocupació? A les causes que hem suara esmentat. El decorat és artístic, els vestits son llampants, les ballarines dansen graciosament i la música és melodiosa. El dimoni espaordeix amb els ulls guspirejants i les banyes dretes, però és agradable vestit de frac. Si l'obra al·ludida fos pobrement representada, el públic la trobaria dolenta, però el decorat i els vestits li donen un vernís d'elegància que la fan passadora.

Potser algú creurà que això no té importància i que hem de mostrar-nos tolerants amb aquestes obres. Nosaltres creiem que han d'ésser fortament combatudes. El decorat i el vestuari son coses purament accidentals. Una obra immoral l'hem de combatre, encara que sigui representada meravellosament. Si no ho fem així, demostrarem que no tenim criteri i que ens deixem enlluernar per la brillantor de l'espectacle. Una sepultura, baldament la feu de marbre i la recobriu de pedres precioses, no per això deixarà d'haver-hi corrupció a dintre. Com podem, doncs, acceptar

aquestes obres, que no son més que sepultures blanques?

Això és una veritat axiomàtica i no obstant hi ha necessitat de dir aquestes coses.

Un altra de les equivocacions de molta gent és el suposar que els espectacles son bons o dolents segons on se representen.

Segurament cap senyora digna anirà a cap cabaret a sentir cantar una coblejadora. En canvi, aquesta mateixa coblejadora cantarà al Liceu en una festa benèfica, i les senyores trobaran excel·lents els seus cants. No és això una incongruència? Es que els couplets pornogràfics esdevenen bons i purs si es canten davant d'un auditori selecte?

La coblejadora que canta obscenitats, és digna de respecte si trepitja les taules d'un teatre aristocràtic?

Abans la gent que freqüentava els cabarets era titllat d'immoral, però avui veiem que totes les sales d'espectacles no son altra cosa que cataus infectes i la gent hi assisteix amb una gran despreocupació.

Les mateixes artistes que canten als cabarets, s'exhibeixen als cines més distingits. Quan canten als cabarets son dolentes i quan canten als cines freqüentats per senyores son bones. Això és difícil d'explicar, però és veritat. Què demostren aquests fets? Que hi ha molta hipocresia.

Si la gent fos veritablement espiritual no toleraria aquesta mena d'espectacles. Si els tolera es perquè la seva bondat és purament epidèmica. De dintre molta gent és completament buida.

Si ens apartessim dels espectacles dolents, els empressaris s'esmenarien. Però, com volem que facin obra moralitzadora, si veuen que la gent a corrués acut a omplir les seves sales?

Cal moralitzar els espectacles. Si no ho fem així cada dia aniran accentuant-se més els mals que ens porten a la decadència.

Parla En Gustau Hervé...

Parla del poble francès l'antic director de *La Guerra Social* i actual director de *La Victoria*. Escolteu ço que diu, que és bo de debó:

«Durant segles, mentres estavem sota la forta disciplina de la Monarquia i la fèrula, encara més enèrgica, de la Església catòlica, que subjectaren nostre individualisme, constituïem el primer poble d'Europa.»

Si Hervé sap el remei, perquè no l'aplica?

I tant a ma que el té, i tant fàcil que es aplicar-lo!

La serp blanca

Temps era temps hi havia un rei la saviesa del qual era lloada per tot el país. Res no li romania ignorat, i s'hauria dit que per l'aire li era duta notícia de les coses més amagades.

Però tenia un estrany costum. Cada mig dia, quan havien desparat taula, i no hi havia ningú més present, un servidor de confiança portava una plata. Però era tapada, i el mateix servidor no sabia el que allí hi havia, ni ho sabia cap home, perquè el rei no la destapava ni en menjava fins que estigués tot sol.

Això feia ja molt temps que durava, quan vet aquí que un dia la curiositat vingué al servidor que retirava la plata, i no podent resistir, s'emportà la plata a la seva cambra. En haver tancat la porta amb pany i clau, aixecà la tapadora i veié que contenia una serp blanca. A la seva vista no pogué retindre el gust de tastar-la i en tallà un bocí i se'l ficà a la boca. Però amb prou feines li havia tocat a la llengua, que davant la finestra me'n sent un estrany xiuxiueig de veus fines. Va i escolta; i s'adona que eren pardals que enraonaven els uns amb els altres i es contaven tot el que havien vist pel camp i pel bosc. El delit de la serp blanca li havia conferida la virtut d'entendre el llenguatge dels animals.

Doncs s'escaigué que tot just aquell dia a la reina se li havia perdut el seu anell més ric, i la sospita de si l'havia furtat va caure sobre el servidor de confiança, que tenia entrada per tot. El rei el feu venir a la seva presència i l'amenaçà amb forts impropis que si per tot l'endemà de matí no sabia dir el nom del culpable, se'l consideraria a ell com a tal i passaria per justícia. Poc li servi d'exclamar-se de la seva innocència; el rei l'acomiadà sense cap més resposta.

En el seu desassossec i en el seu neguit davallà a la claustra i vinga rumiar com sortiria d'aquella estretor. Els ànecs seien vora una aigua escoladissa, pacíficament l'un al costat de l'altre i reposaven, es polien amb llurs becs, i tenien entre ells una conversa de confiança. El servidor s'aturà i parà l'orella. S'explicaven per on havien rondat aquell matí, i les bones menges que havien trobat, i l'un digué tot malmirós:

—Em sento un pes al pap, i és que sense fer cabal, amb la pressa, m'he engolit un anell que hi havia sota la finestra de la reina.

El servidor llavors que l'aferm pel coll, el porta a la cuina idiu al cuiner:

—Mata'm aquest, que està ben mantingut.
—Sí—digué el cuiner, sospesant-lo, aquest si que no hi ha planyut cap fadic per engrèixar-se i temps ha que espera que el ros-teixin.

Li tallà el coll, i en llevar-li els menuts trobaren l'anell de la reina al pap.

Aleshores el servidor pogué demostrar fàcilment al rei la seva innocència, i el rei, volent esmenar la seva injustícia, l'autoritza per demanar-li una gràcia i li prometé la més gran dignitat que pogués desitjar dins la seva cort.

El servidor ho refusà tot i demanà només un cavall i diners per al viatge, perquè l'abella de veure món i rodar un quan temps d'ací i d'allà. En ser complerta la seva demanda, es posà en camí, passà un dia prop d'un estany, on reparà tres peixos que s'havien enredat entre les canyes i bocallejaven per haver aigua. Encara que diguin que els peixos son muts, ell va sentir com es lamentaven d'haver de morir d'una mort tant miserosa.

Com que tenia un cor compassiu, baixà del cavall i posà de bell nou els tres presoners dins l'aigua. Ells cuetejaven d'alegria, traqueren els caparrons fora l'aigua i li cridaren:

—Ens recordarem de tú i t'ho recompensarem, que ens hagis salvat.

Trotà camí enllà, i al cap d'una estoneta li semblà com si oís una veu als seus peus entre la sorra. Parà orella, i sentí com un rei de formigues es lamentava:

Només que els homes em deixessin estar tranquil amb llurs bèsties matusseres!... Ara aquest toix de cavall amb els seus ungles m'esclafarà la gent sense misericòrdia.

Ell decantà el cavall cap un costat del camí, i el rei de formigues li cridà: Ens recordarem de tú i t'ho recompensarem. El camí el menà en un bosc, i allí veié un pare corb i una mare corb que s'estaven prop de llur niu i en tiraven fora els menuts.

Au d'aquí, batalls de força—s'escriassaven—ja no us podem afartar més; sou prou grans i us podeu mantenir sols. Els pobres menuts jeien en terra, voleiaven i esbategaven d'ales i tot era cridar: Pobres de nosaltres, deseparats, hem de mantenir-nos sols i encara no sabem volar! Què ens resta sinó de morir aquí de fam? Llavors el bon jovecel descavalcà, matà el cavall amb el seu punyal i el deixà als corbissons per pastura. Ells pegaren bot, es sadollaren i li cridaren: Ens recordarem de tú i t'ho recompensarem. Ell ara va haver de fer servir les cames, i camina que camina arribà en una gran ciutat. Pels carrers tot era aldarull i munió,

i un home a cavall vingué i feia a saber que la filla del rei cercava marit, però qui volgués pretendre-la havia de complir una dura tasca, i si no podia menar-la a fi venturosa, tenia pena de la vida.

El jove, en veure la princesa, s'esbalaià tant de la seva gran formosura, que oblidà tots els perills, es presentà al rei i s'anuncià com a pretendent. Tot d'una fou dut a la riba del mar i davant dels seus ulls hi llançaren un anell d'or. Llavors el rei li digué que tragués aquest anell del fons del mar, i afegí: Si tornes a sortir sense l'anell, seràs de bell nou capbussat fins que moris dins les ones. A tothom va fer llàstima un jove tant galan i el deixaren sol vora el mar. Ell s'estava a la riba, quan vet aquí que tot d'una obria tres peixos que s'atansaven nedant, i no eren altres que aquells als quals ell havia salvat la vida. El del mig portava una petxina a a boca, i la deixà a la platja als peus del jovencell, i quan ell la plegà i l'obrí, vet aquí que dins hi havia l'anell d'or. Ple d'alegria el portà al rei, i esperava que li seria concedida la recompensa promesa. Però la tivada princesa, en reparar que no li era igual de nissaga, el menyspreà i li exigí l'acompliment d'una segona tasca. Davallà a l'hort i ella mateixa esbarrià deu sacs de mill entre l'herba. Demà de matí, abans de sortir el sol, has d'haver-lo replegat tot—digué ella—sense que en manqui un gra. El jovencell, a l'hort, tot era pensar com podria deseixir-se de la tasca, però no se li acudia res, i seia tot entristit, i esperava a trenc de dia ser dut a la mort. Però en ser que els primers raigs de sol caigueren a l'hort, veié els deu sacs curulls l'un al costat de l'altre, sense mancar-hi un gra. El rei de formigues havia vingut de nit amb els seus milers i milers de vassalls, i les agraïdes bèsties havien replegat el mill amb gran diligència i l'havien atapeït dins els sacs.

La princesa davallà ella mateixa a l'hort i veié amb meravella que el jove havia aconpleert la tasca senyalada. Però encara no podia donar el seu cor superbiós, i digué: S'ha sortit de les dues tasques, però no serà marit meu fins que m'haurà portat una poma de l'arbre de la vida.

El jovencell no sabia on era l'arbre de la vida, es posà en camí i camina que camina fins que les cames l'aguantessin, però no tenia cap esperança de trobar-lo. Quan ja havia errat per tres reialmes, un vespre arribà en un bosc i s'ajagué davall un arbre per dormir: i vet aquí que sent fressa a les branques, i li cau una poma d'or a la mà. Ensems, de dalt volaren cap a ell tres corbs, se

li posaren damunt els genolls i li digueren: Som els tres corbissons que t'ú salvares de morir de fam i quan forem grans, i sentirem a dir que cercaves la poma d'or, volàrem enllà del mar fins al capdavant del món, on hi ha l'arbre de la vida, i t'hem abastat la poma.

Ple d'alegria el jovencell emprengué el camí de retorn i portà la poma d'or a la princesa, a la qual ja no romangué cap més excusa. Es partiren la poma de la vida i se la menjaren plegats: llavors el cor d'ella s'omplí d'amor per ell, i assoliren una gran vellura en una felicitat sense tempesta.

GRIMM.

A l'Argentina

Fruits de l'acció social

Be podem dir que son fruits primerencs i gairebé primaverals els que ha donat a la progressiva república del Plata l'acció social de la Unió Popular Catòlica Argentina, començada fa dos anys escassos mercès a l'empena del Pare Palau.

Entre els fins a que s'acordà aplicar els 14 milions de pesos recollits en l'anomenada «Gran colecta nacional» (independitzar als obrers, Oficina de serveis socials, habitacions populars a bon preu, Universitat obrera, Sindicats i Caixes Rurals, Institut Tècnic femení, Ateneo social per la joventut, foment d'institucions obreres, etc.), la construcció de cases econòmiques és un dels fins que ha obtingut més ràpit i complert desenrotllament, de manera que s'està preparant l'inauguració de la barriada obrera construïda amb tota cura per a que, sense mancar a la condició fonamental de la baratura de les habitacions, tinguin aquestes les condicions higièniques i les comoditats desitjables en aquesta mena d'obres.

Aquest barri obrer consta de 111 cases barates. Cada una conté tres habitacions ben airejades, un altra per a bany, cuina, rebost, rentador i un petit jardí.

Si la cerimònia de posar la primera pedra de la barriada fou de una solemnitat poc vista a la capital de l'Argentina, pensis que serà l'inauguració que preparen els nostres germans argentins.

Nosaltres els felicitem coralment i amb esperit i cordialment assistirem a aqueix acte, memorable de veritat.

J.

L'autoritat i la disciplina

La boira abans d'enfosqueir la terra baixa, embolcalla el cim de les muntanyes. El mateix succeeix en la vida social. Quan la descomposició arriba al poble és que ha davallat de les altures. Cal, doncs, que els de dalt siguin el primers en supeditar-se a les lleis. Com volem que el poble respecti l'autoritat si els que haurien de donar llum, donen fum?

En tots els pobles ben organitzats les lleis serveixen per a regular la vida dels homes. Quan un sector deixa de complir-les, es produeix un desequilibri i es camina cap a l'anarquia. Em direu que hi ha gent que es col·loca fora de les lleis perquè així creu reparar actes d'injustícia. Si pregunteu a un anarquista perquè actua fora de la llei també us dirà que vol reparar les injustícies dels homes. Tots els protestataris creuen tenir raó. I moltes vegades aquesta no està de banda dels que criden, sinó dels que callen. Fins els homes més equivocats i més violents troben arguments per a justificar la seva violència. Si l'home reconegué que va equivocat no cridaria.

Sempre creiem que les nostres opinions són les millors i que els nostres actes, àdhuc els més apassionats, són purs i nobles.

Abans, doncs, d'adoptar una actitud extrema hem de meditar bé si tenim raó i encara que la tinguem hem de moure'ns sempre dintre de la llei.

No compreneu que si cada estament volgués imposar-se la vida seria impossible? Si nosaltres mateixos ens hem de fer justícia, tornarem novament a la implantació dels costums de la tribu selvatge. Si trenquem la solidaritat que ha d'existir entre tots els homes, paraltzarem la vida progressiva dels pobles. La pàtria necessita l'esforç de tots els homes. És necessari el concurs de l'obra i el concurs del capital, el de l'intel·ligència i el de l'esperit. No hi ha ningú que pugui dir: la pàtria soc jo, car aquesta es formada i sostinguda per l'esforç de tots els ciutadans, àdhuc dels més pobres i humils. Certament que en tota societat ben organitzada ha d'existir una força, però no ha de servir per imposar-se, sinó per a fer triomfar el dret. Aquest, que significa la raó i la justícia, necessita l'auxili de la força. Però mai la força ha de dominar el dret.

Segurament no trobaríem cap home que tingui una mica de sentit jurídic, que afirmi

que l'autoritat no és necessària. Tothom reconeix que si en els pobles no hi hagués autoritat, no podria l'home desplegar les seves activitats i hauria constantment de viure amb l'arma al braç.

Si reconeixem, doncs, que l'acció de l'autoritat és benefactora i és la llum que guia els pobles, com podem pendre actituds que de fet no són altra cosa que una subversió de valors? És que únicament hem de reconèixer el poder de l'autoritat, quan aquesta satisfà els nostres capricis? Quan no ens concedeix els favors que li demanem, podem impunement atacar-la?

Vivim uns moments de fonda anarquia. L'home pregunta a l'autoritat: qui ets tú per manar-me? Si ets un home com jo, com pots imposar-te? I és que desgraciadament en l'autoritat no hi veiem sinó l'home de carn i ossos com nosaltres.

La supèrbia és la passió que ha fet més estralls entre els homes. L'home superbiós es creu superior als demés homes. És tant difícil humiliar-se! Els esperits més purs són els humils.

Si no és possible viure sense autoritat, tampoc és possible viure sense disciplina. Si moltes vegades l'home no obeeix, és perquè creu que obeeix es declara inferior a la persona que mana. Això és una equivocació. Un home pur i d'una gran intel·ligència, pot ésser manat per un home humil. És molt possible que un general sigui intel·lectualment inferior a alguns dels soldats que comana, i no obstant, ha d'ésser obeit per tothom. Obeir no és cap humiliació ni significa inferioritat intel·lectual. És necessari que algú exerceixi autoritat.

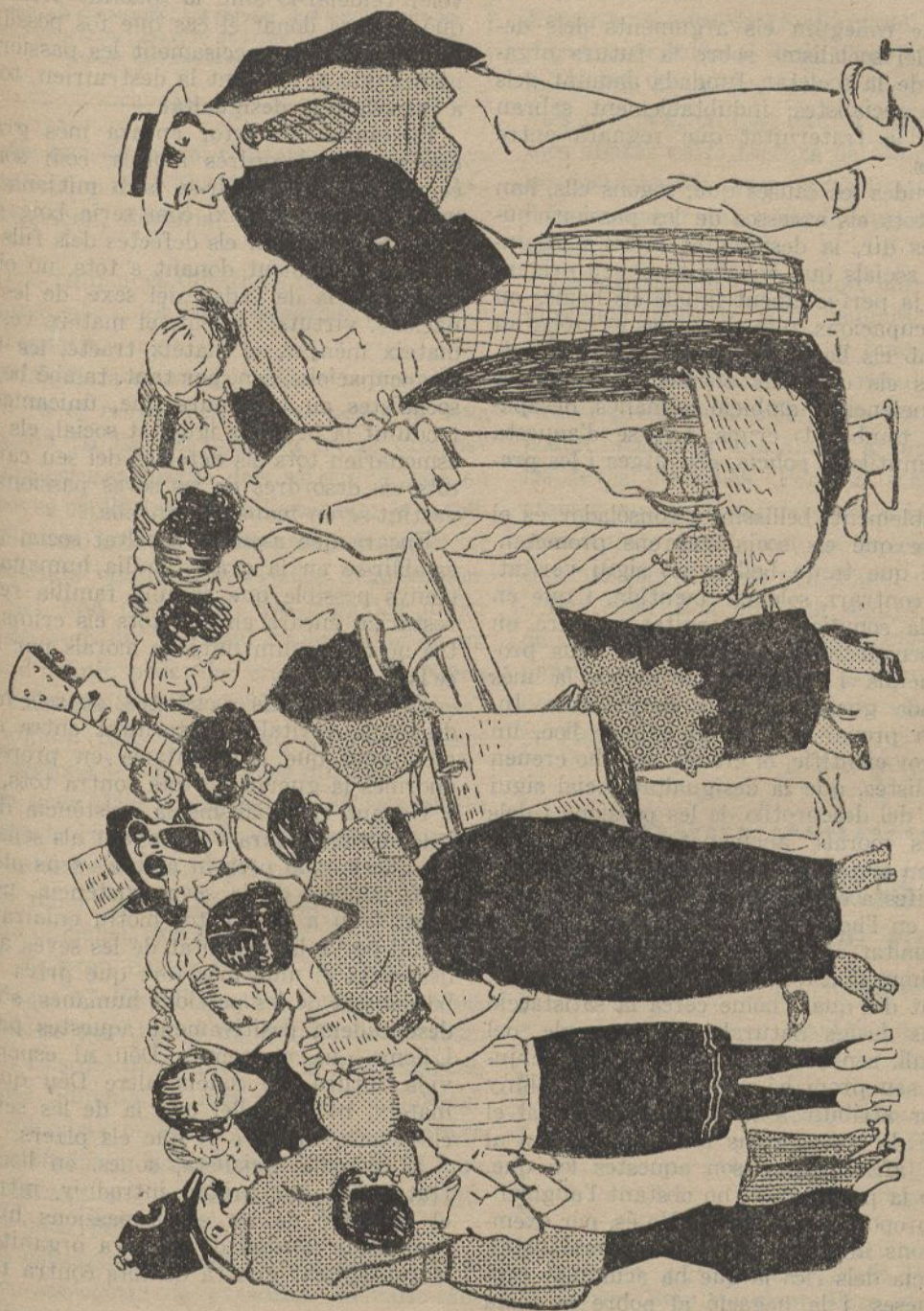
Procurem, doncs, respectar l'autoritat i ésser dòcils i obedients. Que procurin també els que més han de respectar-la i obeeir-la, no donar mal exemple al poble. Els que es coloquen fora de la llei, no tindran demà prestigi per a fer complir aquesta mateixa llei. No hem de dividir la humanitat en castes. Tots som fills de Déu, homes petits i humils que per viure necessitem l'esforç de tots els homes. Amb el nostre propi esforç no podríem viure.

Proclamem, doncs, la necessitat d'enfortir la solidaritat social i de treballar conjuntament per la grandesa de la pàtria.

JOAN BASSEGODA.

CATALUNYA SOCIAL es avui el setmanari de Catalunya de major tirada.

CULTURA POPULAR

—Quines cançons més indecents que canta aquest home.
—En comptes d'ésser cego més valdria que fos mut.

El Socialisme i la Fraternitat

Els que coneguin els arguments dels defensors del socialisme sobre la futura organització de la societat, fundada damunt dels principis socialistes, indubtablement sabran quina és la fraternitat que regnarà entre els homes.

Remogudes les causes que, segons ells, han produït tots els excessos de les passions humanes, es dir, la desigualtat social i les injustícies socials que en ella té el seu origen; i essent ja perfectament iguals els homes en drets i ocupacions, tots els homes es trobaran units amb els llaços de veritable fraternitat. Extingits els odís, les enemistats fundades en la consciència i ambició humanes, desapareixeran també els crims, fent-se d'aquesta manera inútils la policia, els jutges i les presons.

Veritablement, bellíssim i consolador és el pervindre que els socialistes ens prometen. Llàstima que tanta bellesa no sigui veritat, sinó, al contrari, solemne mentida, i que en lloc de la somniada fraternitat regnarà en l'Estat socialista, i en virtut dels seus propis principis i organització social, la més aferrissada guerra de tots contra tots. Intentarem provar-ho. Es, en primer lloc, un gran error científic, el creure, com ho creuen els socialistes, que la desigualtat social sigui la causa del desenrotll de les passions i dels desordres morals, anomenats crims, a que aquells en arrossegueu. La mateixa experiència manifesta que el desordre de les passions existeix en l'home independentment de qualsevol igualtat o desigualtat social i té el seu origen immediat en l'exagerat amor propi, en virtut del qual l'home cerca la satisfacció dels seus desigs naturals, per exemple, del seu orgull, sensualitat, avarícia, amb perjudici del seu propi bé i el del pròxim. Lluny de poder atribuir a la desigualtat social el desenfré de les passions humanes, devem al contrari afirmar que son aquestes les que, si bé no la produeixen, no obstant l'augmenten en proporcions enormes. No és, per exemple, segons afirmen els mateixos socialistes, la cobdícia dels rics la que ha acumulat tantes riqueses, i la negació al pobre la justa participació en el producte del treball? No és el desig de gaudir dels plaers de la vida i l'horror al treball el que fa que tants rics capitalistes deixen el treball a altres, mentres ells viuen entregats únicament als plaers i divertiments? Poden negar els socialistes que

l'ambició, el desig de dominar el altres ha creat els tirans? Per tant, essent les passions humanes les que produeixen la *injusta* desigualtat social, és un veritable disbarat el voler remeiar-lo amb la *igualtat* social. Perquè, encara donat el cas que fos possible establir-la, serien precisament les passions humanes que al moment la destruirien, tornant a introduir la desigualtat.

Es també un error encara més gran, el creure que desordres morals, com sons els crims, puguin guarir-se amb mitjans purament econòmics. Així com seria boig el que intentés renunciar els defectes dels fills d'una família únicament donant a tots, no obstant la diferència de l'edat, del sexe, de les inclinacions, virtuts i talent, el mateix vestit, el mateix menjar, el mateix tracte, les mateixes ocupacions; son, per tant, també bojos els socialistes en pretendre que, únicament introduint la perfecta igualtat social, els homes esmenarien tots els defectes del seu caràcter, tots els desordres de les seves passions, convertint-se en mansuets anyells.

Encara que aquesta igualtat social pogués establir-se en la gran família humana, molt menys possible que en una família reduïda, restarien encara en peu tots els crims, mentre no es cerquin mitjans morals per a vençè'ls.

El sistema dels socialistes, no sols no produiria la veritable fraternitat entre els homes, sinó que augmentaria en proporcions enormes la guerra de tots contra tots.

Negant el socialisme la existència de Déu i de la vida futura i ensenyant als seus adeptes que la vida present amb els seus plaers és el fi suprem de la seva existència, no solament treu a l'home tot motiu enlairat i estimul per a la moralitat de les seves accions, destrueix el mur més fort que priva el desbordament de les passions humanes, sinó que desencadena positivament aquestes passions. L'home que no tem a Déu ni espera una vida futura, no coneix altre Déu que a si mateix, ni altre llei que la de les seves inclinacions, ni altre fi que els plaers.

El sistema socialista, doncs, en lloc de la fraternitat que preten introduir, introduirà el desenfré de les seves passions humanes com estat normal de la nova organització i la consegüent guerra de tots contra tots.

FEDERIC GROTE.

No consentiu que les entitats benèfiques rebin diners del joc, però socorreu-les amb vostre màxim èbol.

ELS LLIBRES NOUS

PREGUEM ALS AUTORS I ALS EDITORS QUE VULGUIN QUE DONEM COMPTA DE L'APARICIÓ DE LLURS LLIBRES EN AQUESTA SECCIÓ, QUE ENS REMETIN UN EXEMPLAR.

El por qué de mi fe. Conferencias científico-religiosas, por el P. Víctor Güell, Sch. P.—Barcelona, Editorial Poliglota, 1921.

Veus aquí unes qüestions en alt grau interessants per a tot home pensador i per a tot fidel cristià.

Quina és la causa del mal de nostres dies? Quin és el remei més oportú per a la seva curació? Hi ha sols matèria en el Cosmos? La majestuosa marxa dels astres, la vida en les seves esplèndides manifestacions, la intel·ligència amb tots els ses avenços, son per etzar necessitats vingudes totes elles a la existència per una casualitat? No s'explica millor el món amb un Déu savi i sobirà que en un gest d'infinit poder ho crea tot i ho funda tot? Es racional la indiferència religiosa? Té alguna base científica? Quantes classes de religions tenen els pobles antics?

Els seus déus i els seus idolàtrics cultes no son la ridiculisa més extravagant comparats amb lo magistral del nostre culte, basat en la raó i en una fe racional? Els progressos de la ciència son suficients per a redimir-nos? Es gran nostra religió? Es gran Jesús de Nazaret? Els llibres que contenen aquestes grandeses son dignes de fe? De entre totes les morals del món, quina és la més racional, la més humana, la més digna dels homes? Qui soluciona millor la qüestió social? Entre les institucions històriques, quina és la que ha impulsat més la ciència i l'art i la civilització material?

Els estudis del P. Güell perteneixen tots al gènere apologètic de caràcter científic-religiós, per als que revela l'autor condicions envejables: coneixement del dogma, àmplia cultura científica, adquirida mercès a una dilatada cultura i constant treball de reducció; punt de mira exacte per a trobar l'en-

tronament de la veritat divina amb les legítimes conclusions de la ciència, argumentació ajustada a les lleis de la dialèctica i el tino degut en la solució de les dificultats. Potser una mica de movilitat del pensament, degut sens dubte al desig d'aportar al treball apologètic la contribució d'idees dels camps més diversos, ço que hauria exigit un marc més dilatat en la factura del llibre, però que no destraba les seves peces fonamentals i li dona en canvi una nota de simpàtica universalitat.

La oportunitat del present llibre queda demostrada amb la sola lleugera enunciació dels temes plantejats en el mateix.

Amb un llenguatge fàcil, natural i acurat, l'autor presenta al lector tots els dubtes que poden assaltar a una ànima al meditar sobre les seves creències. Però al mateix temps ofereix una solució immediata a les mateixes, constituint aquest mètode, precisament, un especialíssim sistema pedagògic.

Per ésser una obra de segura orientació, de copiosa erudició i força dialèctica incomparable, mereix lloanca el seu autor, essent de doldre, no obstant, que no vingui escrita en l'idioma català.

F. MANICH.

CONFERENCES DE CULTURA CIUTADANA

organitzades per ACCIÓ POPULAR

Primera sèrie

: INAUGURAL :
L'obra social de la Caixa de Pensions, per Francesc MORAGAS, director de la C.P. i membre del Consell Tècnic d'«Acció Popular»

Diumenge, dia 15 de Gener, a les 6 de la tarda, a l'estatge d'«Acció Popular». Carrer Baix de Sant Pere, 1, 3 i 5

Segona Conferència.—Dia 29:

La Justícia como función social
per Jordi López de Sagredo

Un monument a S. S. Benet XV

Tots el pobles de la terra reconeixen que el Papa és la representació d'una gran força espiritual. Així ho acaba de reconèixer França i altres pobles que fa poc perseguïen aferissadament l'Església catòlica.

A la plaça de la Catedral de Constantinopla, s'ha inaugurat un monument en el qual hi ha una llegenda que diu:

Al gran Pontífex de l'hora tràgica mundial, Benet XV, benefactor dels pobles. Sense distinció de nacionalitats ni de religió en penyora de reconeixement.

A les despeses de l'erecció del monument hi han contribuït musulmans, hebreus, grecs, armenis, protestants de totes les classes socials, el Soldà, el gran patriarca armeni, etc.

Aquest monument és el primer que hi ha en tot l'imperi. Aquest fet tant significatiu representa un gran triomf pel catolicisme. El Papa durant la guerra auxilià els orfes abandonats, les vídues dels soldats i tots els infortunats que sofrien les conseqüències de la guerra.

La seva testa representativa ha estat nimbada de glòria, i tots els homes, àdhuc els que no han obert encara els ulls a la fe, reconeixen que és l'autoritat màxima aquí a la terra i la representació de la idealitat més pura.

D'ací i d'allà

El proppassat diumenge es celebrà una festa a la Casa del Soldat de Madrid, constituint la nota més culminant al cantar-se un pas-doble d'una deplorable i asquerosa sarsueleta ínfima.

Ja estem veient que si Tirteus, aquell general que dugué els exèrcits grecs a la victòria en els temps heròics, ressucités i el nomenessin, posem per cas, Alt Comissari del Peloponès, en comptes d'empesar-se cants bèl·lics que enardissin els combatents, es veuria obligat a conreuar el couplet, i en faria un així, si fa o no fa:

¡Ay! vamos a Tetuán,
valientes hijos de Esparta,
con coraje y sin desmayo,
y a los moros que los parta
un rayo.

Estríbillo:

¡Ay! vamos a Tetuán,
que allá se pasa muy bien.
¡Ay! ven y ven y ven.
Ya van, ya van, ya van.
¡Rataplán!

I sentir cantar això i obrir i venir-nos a rebre amb castanyoles, és cosa de minuts. El que pot la literatura!

El ministre d'Instrucció Pública ha dit davant l'Assemblea de Catedràtics d'Institut, que el Batxillerat no és sols una preparació de cultura general, sinó un entrenament de cultura ciutadana.

Ara comprèn perquè els petits estudiants mouen brega, aldarulls i fan vagues tot sovint. Com que segueixen la carrera de la ciutadania...

A Oviedo, en un mitin organitzat pels socialistes, mentres parlaven en Besteiro i en Saborit, els comunistes varen moure gresca de debó.

El que devia dir el catedràtic de la Central: —Encara n'hi ha de més parlamentaris que jo.

Un consell que els vaig a donar: No fassin mai xisto. I sinó veigin el que li està passant a un pobre ministre que es va permetre dir si del Marroc enviaven «micos» i si els «pacos» d'allà, aquí eren *pacas*. Tant que el President del Consell li va aconsellar, segons la nota oficiosa que van redactar de la darrera reunió:

Vale más cerrar el pico
y no hablar de ningún mico
ni de pacos ni de pacas,
porque ya ves lo que sacas.

Davant la Unió de Professionals de Moscou ha declarat en Lenin que el tractar amb els Estats burgesos no representava cap fallida dels principis comunistes.

Voldriem que ens diguessin què és el que farà fracassar els principis.

Ah! ja ho adivinem: la fi.

Els radicals madrilenys han declarat que per fortificar la unitat del partit no presentaran candidats a les properes eleccions de regidors.

En canvi, els de per aquí són més lògics i en presentaran, perquè a veure a quin sant s'ha d'assegurar la unitat del partit, si ja està partit de fa tant temps.

NOTICIARI

A Saragossa s'està enllestint el programa del primer Congrés Nacional d'Accidents del Treball, que se celebrarà del 15 al 18 de l'actual i serà inaugurat pel ministre del Treball.

A la sessió de clausura serà invitat el Rei.

—A Suècia, el primer de Gener foren denunciats nombrosos tractats de treball a fi i efecte de procedir a la rebaixa de sous i jornals, calculant-se que es reduiran en un 30 per 100, terme mig.

—A Badajoz es constitueix una Caixa de previsió social.

—Els elements agrícoles catòlics de tot Espanya preparen la celebració del tercer centenari de la Canonització de Sant Isidre. Els actes tindran caràcter religiós, social i tècnic.

—Tot fa preveure que la Conferència sobre assegurances socials que el I. N. P. prepara a Barcelona per a una data propera, tindrà un èxit efectiu.

—A França es tracta de revisar la llei sobre la jornada de vuit hores.

—L'Associació d'Obrers de Ferrocarril, de Buenos-Aires, ha sol·licitat del poder legislatiu el restabliment de la jornada deu hores.

—A Suïssa hi ha molts mils d'obers sense feina. La crisi d'aquesta es veu agreujada per les fallides nombroses ocorregudes anys ha. L'any passat arribaren a la xifra de 538.

—Ha començat a l'Escola Superior d'Agricultura el curs semestral sobre Nocions de Matemàtiques i de Física i Química, Llengues i Geografia.

—Ha terminat pròfitosament ses tasques l'Assemblea de les Escoles d'Arts i Oficis de tot Espanya celebrada a Barcelona.

—Segons fúnebres estadístiques, durant l'any 1921 aquí, a Barcelona, a causa dels atemptats mal anomenats socials, moriren 90 persones i en resultaren 132 de ferides.

Quin devassall de sang!

—Es fan gestions per a que s'apliquin a les poblacions menors de 20.000 habitants els beneficis del R. D. sobre inquilinatge.

—Es tracta de crear un Reformatori de delinqüents menors d'edat per tal de evitar que vagin a les presons.

—El Reial Consell de Sanitat ha formulat un Projecte de Assegurança Obligatòria contra les malalties, mitjançant la qual les famílies de posició modesta tindran dret a un servei mèdic immillorable i a un auxili gairebé igual a l'import del jornal que disfruten, en cas de malaltia.

S'ha passat el projecte al Ministeri del Treball per adoptar-lo a la nostra legislació social.

—A tenor del que prevé la R. O. de 13 de Desembre últim es fa públic, per a coneixement del comerç d'aquesta ciutat, que a partir d'aquesta data els gran grups en què es considera dividit el dit comerç i els Comitès Paritaris corresponents a cadascun, queden classificats en la següent forma:

Grup primer: Banca.

Grup segon: Assegurances i similars.

Grup tercer: Transports.

Grup quart: Venda a l'engròs.

Grup quint: Venda al detall.

Grup sisé: Ram d'alimentació.

—A la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, va tenir lloc la reunió del Consell, del Retir Obrer obligatori, sota la presidència de don Josep Monegal, procedint-se a completar el Consell a tenor de com disposa el reglament del Règim de retirs.

El conseller representant de l'Institut Nacional de Previsió, senyor Maluquer, manifestà l'acord recentment adoptat a Madrid, de concedir a les Caixes col·laboradores una representació directa en l'actuació de l'esmentat Institut, donant-los intervenció en el Consell de Patronat, en la Junta de Govern executiva i en les Comissions permanents d'Inversions i Reserves del Retir Obrer.

El senyor Moragas, en representació de la Caixa Col·laboradora de Catalunya i Balears, havia assistit a les esmentades reunions, i exposà la transcendència que oferia el fet de constituir-se una veritable federació d'actuacions regionals autònomes, en la referida funció pública del retir obligatori, i la qual fórmula corporativa compta amb l'apoi del Govern. S'acordà expressar, per tot això, a l'Institut Nacional de Previsió i al Ministeri del Treball la satisfacció del Consell.

—Cada any creix la força d'una costum tradicional i verament bella a Catalunya; força que havia minvat anys enrera: ens referim als pessebres de Nadal, la construcció dels quals és de les coses més típiques i falagueres d'aquest període de festes.

Entre els molts que hem tingut ocasió de veure n'hi ha de notables, més, sens desmèrit de cap d'ells, cal distingir amb especial menció el que en un dels sumptuosos salons de la Joventut Catòlica ha construït el afamat pessebrista En Pere Carol.

—A Bilbao, a València i altres poblacions importants, s'està portant a cap una campanya contra la pornografia, que aquí a Barcelona, es més necessària que en cap lloc. Cal que se'n ocupin les autoritats.

CASA DEULOFEU

GRANDIÓS ASSORTIT EN CAMISERÍA, CORBATERÍA I GÈNEROS DE PUNT.—ESPECIALITAT EN CAMISES I PIJAMAS A MIDA.—CONTINUAMENT GRANS NOVETATS.
::: PREUS BARATÍSSIMS :::

Plaça Sant Jaume, 3
l carrer del Call, 30

Barcelona

CATALUNYA SOCIAL SURT ELS DISSABTES

Un any. 8 ptes.
Sis mesos 4 »
Cada número . . 15 cèntims.

ANUNCIS A PREUS ECONÓMICS

— Hi han Sindicats catòlics-agraris que van en decadència. —
¿Per què? Perque els seus directors no han llegit l'obra del P. Chalbaud

Sindicatos y Cajas Rurales

Compreu-la i llegiu-la. — De venta a ACCIÓ POPULAR. — Preu: 8 pessetes

LAMPISTA Falta bon remendista

Mercat, M, SARRIÀ

GANGA: Es ven un magnífic **CHARRON** a preu molt baix, am dos carroceries

— Daràn raó: ACCIÓ POPULAR, Baix Sant Pere, 5, Barcelona. —

SERVICIOS DE LA COMPAÑIA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de la Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela-Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 16 de cada mes, para Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salidas de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4, de Cádiz el 7, para Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península, indicadas en el viaje de ida.

Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península, indicadas en el viaje de ida.

Línea Brasil-Plata.—Saliendo de Bilbao, Santander, Gijón, Coruña y Vigo para Río Janeiro, Montevideo y Buenos Aires, emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires para Montevideo, Santos, Río Janeiro, Canarias, Vigo, Coruña, Gijón, Santander y Bilbao.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen telegrafía sin hilos. También se admite carga y se expiden pasajes para todos los puertos del mundo, servidos por líneas regulares.

LEGIA

ETIQUETA DE GARANTIA
LEGIA LIQUIDA
CASAMITJANA
LEGIA LIQUIDA EXTRA
CASAMITJANA
FABRICANTE
S. CASAMITJANA MENSA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879.—C. ARCHS, 7, pral.
(Travesía de plazas Santa Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA, ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra, Ortografía, Correspondencia comercial, Documentación, Prácticas de escritorio, *Mecanografía*.—Cálculo mercantil y Teneduría de libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluso la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de libros, previos exámenes por peritos y profesores mercantiles. *Clases especiales para señoritas*.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial. Lenguáfonos.

304(05)(46:71) Cots.

GRANS MAGATZEMS JORBA

MANRESA - BARCELONA - BRUSEL·LES

ELS MES IMPORTANTS
:: DE CATALUNYA ::

ELS QUE VENEN MES,
:: I MES BARATO ::

CONTINUAMENT ES REBEN LES MES ALTES NOVETATS
EN CAMISERIA, LLANERIA, SASTRERIA, SOMBRERERIA,
SABATERIA, JOIERIA, ETZ.

PREU FIXE

EUCOLOGI DE LA MERCÈ

PUBLICACIÓ DE LA

LLIGA ESPIRITUAL DE MONTSERRAT

Rústega. . . . 2'25 pessetes. = Rellugat. . . . 3 pessetes

Es ven a «Acció Popular», Baix de Sant Pere, 5

Almanac Mariá Benedictí per a l'any 1922

PREU: 60 céntims

Es ven a ACCIÓ POPULAR

Manual de la Peregrinació Eucarística Al Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses

Publicació de la Associació Gregorianista

Preu: 1'25 pessetes

Es ven a "Acció Popular"

Imp. La Harrois de Oro "Calle Nueva de S. Francisco, 17, Barcelona"